

Jip de Zwerfhond

Cazimir Maximillian

Jip de Zwerfhond

BRAVE NEW BOOKS

Voor Sara Luna

Eerste druk: maart 2017

Copyright © 2017 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 978 94 021 5900 4

Alle gebeurtenissen in dit boek zijn gebaseerd op werkelijkheid en fictie.

*Looking for love, in all the wrong places,
everywhere you go you'll see the same old sad sorry faces.*

“Wrong Place”
The Herbaliser – Remedies
1995

De Psycholoog.

Vanuit mijn bed kijk ik door de kier van het gordijn naar buiten. Gelukkig, de lucht is helderblauw, dus is het mooi weer. Een houvast... Laat ik daar maar eens gebruik van maken. Ik kijk op de digitale wekker en zie dat het half 9 is. Erg vroeg nog. Om twee uur moet ik in Amsterdam Noord wezen voor de eerste sessie met een psycholoog. Ja, er is tamelijk veel gebeurd 80% van mijn leven, en constant zeg ik in het heden dat alles achter de rug is, terwijl je daar een half jaar later weer totaal anders over denkt. Want toen was het in dat “heden” net zo'n teringzooi als dat het eigenlijk altijd al was geweest. Mijn kop gonst maar ik heb gelukkig geen kater. Gisteren had ik weer een paar glaasjes whiskey, vijf halve liter blikken en een stuk of wat joints genuttigd om in die heerlijke roes te komen die de mogelijkheid creëert om de plannen, dromen en voorstellingen beter op een rijtje te zetten. Maar in werkelijkheid schiet het totaal geen reet op, maar oké. Wanneer ik wakker word botst er meteen een gore zurige lucht van vuil wasgoed in mijn smoel dat hier over de hele slaapkamervloer bezaaid ligt. Vuile kleren, sompig van de dag wanneer je het droeg. Een plons maagzuur overheerst mijn hele borstkas en mijn lul die schreeuwt weer van tekortkoming en verheugd zich, na vele jaren, op een kutje van een stoere, humoristische, en lieve meid. Maarja, dat komt helaas niet verder dan de hoeren of afspraakjes op Kinky of Sexjobs, mits ik daar genoeg geld voor heb. Ik ruk mezelf maar weer eens af, denk terug aan dat ene moment, eigenlijk alweer heel lang geleden, dat ik heerlijke seks had mogen ervaren met een meid, waarbij de gevoelens wederzijds waren. Die keer in de duinen, inmiddels alweer zes jaar geleden, nadat we lekker hadden liggen bakken op het strand in de buurt van mijn voormalige woonplaats Vlietkoog, 20 km van Rotterdam af. Eén van de momenten waarvan ik nog steeds totaal niet kan geloven dat het

ooit plaatsvond. Maar het vond wel plaats. Wat had ik toen wel en wat heb ik nu niet? Die keer dat ik met mijn reet lekker in het hete zand zat terwijl mijn lul afgezogen en mijn eikel belikt werd. Af en toe moest ik wel de strontvliegen van mijn lul slaan, maar dat was bijzaak. De hete zon op mijn lijf, de liefde die me weerhield om te snel klaar te komen, waarbij we nog best wel lang hadden liggen rollebollen. En dan die zaadlozing die ik kreeg....

Zaad gutst over mijn buik, waarbij ik met mijn zakdoek mijn buik schoon veeg. Daarna veeg ik mijn handen schoon en stap uit bed. Overal is het een grote teringzooi. De lucht wordt uit mijn longen gezogen als ik het waag om er iets van aandacht aan te besteden. Op mijn bureau in mijn slaapkamer wemelt het van de papieren die ik gebruik voor het volschrijven van associaties en het opvullen van gebreken in de huidige maatschappij, papiertjes van allerlei soorten versnaperingen en lege blikjes en andere teringzooi. Ik doe de gordijnen open en de straat ligt er rustig bij. Ik kijk naar de overburen en zie net hoe mijn Roemeense buurmeisje Ivanka op de fiets stapt en wegrijdt. Voor de zoveelste keer sluit ik mijn zeurende brei wat iets met jaloezie te maken heeft af om toch weer over te gaan naar de orde van de dag. Mijn woonkamer is ook helemaal dichtgeslibt. De hele vloer ligt bezaaid met dvd's, cd's, tijdschriften en boeken. De vorige avond is terug te zien aan de lege bierblikken, de asbak vol peuken van de joints en een inmiddels al halflege fles whiskey. Verder nog een halflege chipszak, verpakking van roze koeken die ik alle zes had opgevreten en nog zo'n plastic verpakking waar frikandelbroodjes ingezetten hebben. Ik denk dat mijn ingewanden ook wel soppen van de vettheid, fout voedsel en dingen die ik niet durf te bedenken. In de keuken botst mij een geur van verrot voedsel in mijn bek omdat de afwasteil vol staat met borden en bekens en de bodem van de wasbak inmiddels al een laag aan zwart geworden, bedorven verrottenis heeft gecreëerd. Allemaal de schuld van die

kutgeiser. Ik laat de koffie lopen in de meest beroerde kofffiezet apparaat die ik maar kon vinden. Als het gezet wordt is die hele gore bende al lauw als pis nog voordat je het kan opzuipen, waarbij ik altijd weer enkele keren naar de magnetron moet lopen om die zooi op te warmen. Maar afijn... Ik kijk door de keukenraam en zie dat het herfstzonnetje al een vrolijk plaatje heeft gemaakt in de achtertuin van alle onderburen van dit oude Amsterdamse appartementencomplex in De Pijp. Ik hoor aan een geluid van een cirkelzaag dat er ergens bouwvakkers bezig zijn. Ik schenk de koffie in de thermoskan en loop naar mijn laptop. Effe wakker worden met Spotify en is het nou eens eindelijk zover? Een psycholoog... nou ik ben benieuwd. Als ik de verhalen van mijn jobcoach mag geloven ga ik het maar aan. Ik wil leven, ik wil mijn dromen waarmaken, ik wil niet langer in deze gore teringbende blijven zitten, ik wil liefde, ik wil, in ieder geval, een stuk minder zorgen en een positiever leven. Maarja, er is momenteel geen reden om mijn huisje schoon te maken of om positief te gaan denken. Alhoewel, wel het zonnetje van nu, maar op lange termijn zal het toch wel hetzelfde liedje blijven: dat het toch nooit meer zal worden als dat ene jaar. Dat ene jaar... Dat ik toch nog zo'n jaar mocht meemaken, waarbij ik soms nog moest afvragen waar ik dit allemaal aan had verdiend. Maar het is al te laat. Sommige dingen hadden echt niet moeten gebeuren en sommige wel. Maargoed, als de psycholoog raad weet...

Mijn naam is Jip van de Koop, ik ben 26 jaar en wil bestaan, maar dat lukt niet zo erg. Het enige wat me rest is het vermogen om mezelf te vermaken, dus het voormalige leven als buitenbeentje kan ook zo zijn voordelen hebben. Ik heb lang zwart haar, en ik zal een dezer dagen wel een keertje een bezoekje brengen aan de kapper. Iets wat ik zo om het jaar doe als ik er aan toe kom. Ik pik een krentenbol mee als ontbijt en trek de deur achter me dicht en

loop de stenen trap af naar beneden. Om te tijd de benutten smeed ik een plan die ik maar zelden uitvoer: een beetje stomweg ergens heengaan, afwachting tot het twee uur is. Waar begin ik? Tram 3... Naar de Dapperstraat. Wanneer ik door de Dappermarkt loop merk ik dat de rust in mijn hoofd toeneemt. Het is mooi weer, de marktgangers zorgen voor sfeer en wat dies meer zij. Geur van nootjes, gebakken vis en frituur komen mij tegemoet. Wanneer ik de Dappermarkt afloop kom ik in een wereldvreemde omgeving terecht. Nooit eerder geweest. Een molentje... een rivier waar aan het einde de spoorbrug te zien is. Ik kom terecht bij een grote weg met een Texaco en een tramhalte... Tram 10. Even later stap in de tram die me langs nog meer plekken vervoert die ik al die tijd dat ik in Amsterdam woonde over het hoofd gezien heb. Het emplacement bij de Watergraafsmeer waar een hele reeks locomotieven achter elkaar staan opgesteld, en gebouwen die steeds moderner worden. Bij de Javakade is de veerpont naar Noord. Ik moet een sprint trekken om hem te halen. Op de veerpont die over het IJ vaart geniet ik van het uitzicht en positieve gevoelens komen toch wel naar boven. Toch wel... Het is vreemd, maar het gebeurt toch. Ik zie ineens geen reden meer om het deksel van de beerput open te trekken. Het Centraal Station in de verte, de A'DAM toren, de Eye, de twee hoge hoogspanningsmasten aan de andere kant, en het industrieterrein van Noord dat dichterbij komt. Nu weet ik wat ik elke dinsdag zal doen voor ik naar de psycholoog ga. Dit is toch wel gezond voor mijn geest, tussen alle bagger waar ik mee kamp en het houdt me weg van de tyfuszooi thuis. Ik loop door het industrieterrein van Noord, een lange weg met bedrijven aan de beide zijdes, met aan het einde een tankstation. Nog steeds genietend van het weer en de nieuwe ontdekkingen van mijn woonplaats. Ontdekkingen die verder gaan dan een straal van drie kilometer rond mijn huis. Nogmaals, tijd om eraan te werken... aan mezelf. Want het kan zo

niet langer... het leven dat ik leid.

Het lukt me nogmaals nu echter niet om weer dieper te gaan in de brei van mijn gedachtes. Daar is dit moment even te mooi voor.

Wat gaan we eerst doen? Ik steek de viaduct over boven de snelweg. Tussen de twee snelwegen in zijn ze druk bezig met de Noord-Zuid lijn. Godverdomme zeg, wat is het mooi weer voor de tijd van het jaar. Zo'n oktoberzonnetje, het lijkt wel zomer. Het geneest wel... en ergens weet ik dat ik wel een excuus zou moeten hebben om deze wandeling in de toekomst te mogen aanhouden. In dit geval is dat mijn aankomende psycholoog.

Het gaat wel goedkomen Jip... Geloof het maar... Vertrouw je je coach.

Via een woonwijk loop ik richting Mosveld. Ik heb nog anderhalf uur over. Ik zie dat ik in de buurt ben van de plek waar zich de psycholoog moet bevinden. Eerst even lunchen. Ik loop de van der Pek straat door, waar een markt aan de gang is. Weer genietend van de sfeer daar... Het voelt echt alsof ik uit een grot ben gekropen. De grot van stank, pijnonderdrukking en eindeloze wrok. Maar ik word geholpen. Mijn coach had me gewaarschuwd dat de sessies op den duur hardnekkig worden... maar dat kan me geen reet schelen... als de dikke splinters er maar uitgetrokken worden. Ik loop naar de Tolhuistuin om eventjes te lunchen in het restaurant daar. Nog prima weer om buiten te zitten.

Ik kijk uit over het IJ, het Centraal Station waar de treinen af en aan rijden, de voorbijvarende boten, de Westertoren en andere dingen in de omgeving. Aan de andere kant zie ik het grote EYE-gebouw. De serveerster brengt me twee kroketten met twee sneetjes witbrood en een glas Jus de Orange, al waar ik de grove mosterd uitsmeer over het brood, de kroketten doormidden snij waarbij de twee helften de ruimte op het brood in beslag nemen. Daarna peuzel ik de boel op terwijl ik weer over het een en ander filosofer en uitkijk over het IJ. Nog steeds heb ik genoeg tijd over.

Fuck it... ik bestel een vaasje bier, nip eraan, kijk weer uit over het IJ, de voorbijvarende boten, de treinen rond het Centraal Station... Check nogmaals Google Maps... lopend schijnt het hier vijf minuten vandaan te zijn. Ik reken af wanneer ik nog twintig minuten de tijd heb en ga naar de plek waar ik wezen moet. Ik moet de sluis oversteken en kom op den duur terecht in een woonwijk... met verderop een gebouwencomplex. Daar aangekomen loop ik de nummers na en kom ik terecht bij een logo dat iets met “Psychologie” aangeeft. Ik bel aan...

Nou ik weet het niet hoor. Maar goed... Ergens voel ik de hoop om geholpen te worden maar aan de andere kant begint het weer te zeuren. En waarom nou weer? Moet ik geduld hebben? Ach, doe maar wel. We zien het allemaal wel. Ik werd ontvangen door een zekere Klaas Vreedijk en meteen bij het ontmoeten wist ik het al. Hoe kan zo'n iemand mij gaan helpen? Hij had nog wel eens twee klassen lager kunnen zitten dan mij in mijn schooltijd. Godverdomme drie jaar jonger dan mij! Hij was best wel gezet, zag er erg jongetjes-achtig uit met het glimmende blonde haar en geschoren gezicht, terwijl hij daarentegen zijn best deed om er zo volwassen mogelijk uit te zien. Nouja, vooruit dan maar. Bij binnenkomst... ja hoor, het aller aller laatste waar ik op had zitten wachten: een zwart boekje (dat veel weg had van een bijbel) lag al op tafel opengeslagen op de bladzijde waar het DSM-IV, asperger en al die andere stigmatiserende shit in directe lijnen werden omschreven. Godverdomme hé! Mijn hele verrotte kindertijd ben ik al weggezet als autist, belemmerd in mijn dromen en mijn ontplooiing omdat ik er al die tijd in geloofde, in plaats van dat ik met de dingen om moest leren gaan om nog een beetje zelfvertrouwen te krijgen. Kom je wel bij zo'n psycholoog die je er nog een schop bij na geeft. Hop maar weer. Hij is nog jong en ik moet ook leren mensen een kans te geven. Prima... Maar dan heeft

hij een probleem: hij krijgt het er bij mij niet in dat ik autistisch of asperger ben. Hij zal me wel moeten behandelen als een gewoon mens die gewoon flink in de knoop zit en door wil gaan met het leven. Wat is hij dan wel niet eigenlijk? Normaal? Waar ik dan vroeger nog jarenlang direct te horen kreeg van “ja, dat kan je niet want dat komt door je autisme.” weet deze knakker nog wel heel subtiel te zijn met “je hebt nare ervaringen meegemaakt met jou stoornis.” Kankerstraal op man! Maargoed, wie weet kunnen we nog wel lachen en krijg ik hem nog wel zover dat we de vraag gaan stellen wie hier nou daadwerkelijk een autist is. Nouja, tijd om de stad in te gaan.

Weer aangekomen in het centrum loop ik naar de Wallen toe, waar ik meteen word overvallen door de geur van wiet op elke straathoek. Eens kijken of ik mijn impulsen kan beheersen. Helaas lukt het weer niet want ik zie me toch een lekker wijf achter een raam staan. Ik ga naar binnen. Het is best wel een type waar ik op val. Ze heeft donkerblond haar, bruine ogen, komt uit Litouwen en lijkt wel een beetje van het alternatieve circuit te zijn. Ze is erg vriendelijk. Ik leg 50 euro neer en mijn kleren gaan uit en ik maak me klaar om te beginnen. Maar het feest is snel afgelopen en ik verschiet mijn kwakkie al nog voor er überhaupt iets kan gebeuren. Voor 50 euro. Voor de zoveelste keer lukt het me weer om daar niet teveel bij te gaan nadenken. Ik loop via de nauwe steegjes naar het Damplein. Eens kijken hoe het nou is met de Bijenkorf want daar ben ik al heel lang niet meer binnen geweest. Niet raar want ik ben al maanden amper mijn buurt uit geweest. Dat had te maken met werk, maar ook dat er in het centrum bijna geen reet meer is te beleven voor iemand die geen torenhoge salarissen verdiend en diverse interesses heeft. Godverdomme hé, is dit nou de winkel waar ik als kind graag kwam? Waar ik me thuis voelde, en waarvan ik zelfs destijds hoopte dat deze zaak voor eeuwig mag blijven

bestaan? Ja, laat ik dat maar even snel terugnemen. Wat een kutzaak is dit geworden zeg! Helemaal overgenomen door de rijkeluijsmensen die zich als een kankergezweel uitzaaien over deze hele verrotte stad. Mensen die teveel geld hebben en het liefst de lagere klassers, hoe sympathiek ze ook mogen zijn, op een andere planeet wensen. Sieraden, dure Italiaanse kleding, overdreven zoete geurtjes en allemaal andere troep waar zo'n armoedzaaier als ik een half jaar voor moet werken. Nou hier ben ik dus gauw uitgekeken. Ik loop naar de uitgang. Wat kijkt die kuthoer van de beveiliging daar nou? Raar hè zo'n arme sloeber hier in de zaak! Sterf lekker joh!

Jip...

Ik steek het Damplein over, waar hier en daar de verklede artiesten staan die de toeristen aanbieden om tegen betaling mee op de foto te gaan, en loop door de Kalverstraat. Ook geen reet meer van overgebleven. De zoveelste zeepjeswinkel, modewinkel, om de vijf meter zo'n smartphonewinkel en die zogenaamde biologische peperdure hipstertentjes met allemaal bloedirritante, opdringerige en totaal humorloze promoties en schetsjes over de hele voorgevel van hoe “awesome” de boel daar wel niet is, wafels met nutella-winkeltjes, en patatzaken die worden gerund door begin twintigers met kleding uit de zeventiende eeuw zijn ook niet meer weg te denken. Om over al die domme gelikte namen van die zaken maar te zwijgen. Geen Free Record Shop meer, geen Slegte, de Fame dat is ergens honderdtachtigduizend kilometer verderop in een zielig hoekje weggedrukt in de Mediamarkt. Anderzijds heb je nog wel zo'n ontieligelijke deprimerende prullariawinkeltje in de trent van Action of Xenos met allemaal troep gemaakt in ontwikkelingslanden en consumpties wat al tegen de houdbaarheidsdatum aanloopt. Ik arriveer de Munttoren, loop door de Reguliersbreestraat naar het Rembrandplein. Ik loop voorbij de Escape en ik moet me weer inhouden... op Facebook had ik

onlangs nog gezien dat mijn buurmeisje daar een fissa had. Weer die jaloezie. Weer die verlangens naar een jeugd die ik over wil doen, weer de vergaande kansen nakijken. Ivanka's Facebookfoto's met de groepjes vrienden en vriendinnen in het park en dat ze op een podium durft te staan van het Ostadetheater. Waarom werd ik daar vroeger niet in begeleid? En ja... nu... nu moet ik me aansluiten aan die elitaire sekte aan yuppen, de vertrutting, mensen die de jaren vijftig willen terughalen, mijn eigen identiteit doorknippen en uitschakelen of anders lekker de tering krijgen... Over dat jaren 50 terughalen, de nieuwe logo van de Etos dan, Pepsi, de Vomar, en het Parool... het zegt al genoeg. Maar... ik moet positief blijven. Positief blijven! Ik loop door de Utrechtsestraat richting Concerto. Binnengekomen in Concerto word ik meteen overvallen door de heerlijke zoete lucht van chocoladecake en verse koffie. In de aanbiedingenkelder zoek ik in de elektronische afdeling of er nog wat vette shit tussen ligt die ik wel onder invloed van geestverruimende middelen kan beluisteren. Of bijna alles heb ik al, of het ziet er te plastic uit. Ik Google op mijn S6 via Discogs naar bepaalde cd's die ik in mijn handen heb en zo pik ik er toch wel een paar uit die, qua genre en stijl, in mijn straatje zouden kunnen liggen. Blackstar van David Bowie is te horen door de speakers... de man wordt nog steeds gemist. Een paar vondsten beluister ik bij de kassa, en sommige kunnen terug in het vak en sommige klinken interessant. Een van de titels is Industry van Dom & Roland, lekkere duistere Drum & Bass alvast. Die gaat er vanavond in. In de afdeling van Warp vis ik er toch ook wel een cdtje eruit. Oneonone van Mira Calix. Van het label Warp, Ninja Tune of Mowax kan je bijna alles blind kopen. Na het afrekenen loop ik richting het donkerwordende Rembrandtplein. Café de Doelen is dichtbij, eerst effe lekker wat kannetjes achterover donderen want daar ben ik even aan toe.

Bij Café de Doelen is het lekker rustig. Vaak als ik hier kom rond een bepaalde tijd zie ik een groepje oudere mannen aan de bar zitten die hoogstwaarschijnlijk hier vroeger hebben gewerkt. De ene heeft al een kaal geworden hoofd met de resterende plukken langs zijn slapen en een grote grijze snor, ietwat ingevallen gezicht en vast wel eind zestig. De andere is iets kleiner, heeft een grijze baard en ook een kale plek op zijn achterhoofd. Eerst ga ik buiten zitten onder de terrasverwarming, en kijk uit over de Kloveniersburgwal en het water in de gracht dat rimpelt in het licht van de lantaarns, met aan de linkerkant een oude ophaalbrug. Ik baal er nog steeds van dat ze de ritterlantaarns (die met dat oranje licht) die altijd nog zo'n knusse en sfeervolle uitzicht hadden hebben vervangen door die afzichtelijke plantenkasten met schel licht. Afijn, geld moet rollen blijkbaar. Fietzers passeren voorbij, soms een taxi, de oranje cafékat ligt op de buitenbank bij mij in de buurt. Om acht uur sluit het terras waarna ik me naar binnen verplaats. De oudjes zijn luidruchtig aan het praten over toch nog wel best interessante onderwerpen. Ik maak vaak als ik hier ben en ik ze zie zitten, aanstalten om me aan te sluiten. Maar ik bedenk me, hoe ze me zouden kunnen minachten en tot een lastig persoon zouden bestempelen omdat ik me in hun meng. Van het bier en de sfeer in het café word ik rustig. De kat ligt nu op de bar te ronken.

Klara Koomen.

Wanneer ik inlog op mijn bankrekening, knijpt een benauwend gevoel mijn strot altijd dicht. Het is hetzelfde gevoel alsof je condoom is gescheurd bij een Balkanhoer met wratten op haar kut, waarbij je in de wachtkamer zit om de uitslag van je soatest te horen. En ja hoor, godverdomme nog aan toe, hebben die snollen van het UWV de boel nog niet geregeld. De 23ste is gearriveerd,

officieel een hemelse dag omdat je geld dan gestort wordt, maar nu kan ik dit alles behalve hemels noemen. Weer voor de helft uitbetaald gekregen. Wat een kutzooi zeg! Een half jaar gezeik, inmiddels al een schuld moeten afbetalen omdat ze een fout hadden gemaakt met het wijzigen, waardoor ik godverdomme het hele jaar voor Truusje kut heb gewerkt. Mijn spaarrekening wordt ook steeds minder. Ik heb me al scheel betaald in de reiskosten en ja... eehm... meer in de reiskosten ja. Het leven van een Wajonger kan ook zo fantastisch zijn. Toen ik het woord Wajong overigens voor het eerst hoorde moest ik denken aan een gerecht bij de afhaalchinees. Ja, en dan moet ik straks gaan bellen en let dan maar weer eens op; eerst 10 keer je burgerservice nummer invoeren, vervolgens met knarsende tanden naar zo'n monotone kut luisteren die verteld dat alle medewerkers in gesprek zijn, en dan... nouja... Na driehonderdduizendzeshonderdtweëndertigmiljoen keer “al onze medewerkers zijn in gesprek...”

'Goedemorgen met Klara Koomen van het UWV uitkeringsbetalingsinstantiesservice waarmee kan ik u van dienst zijn?'

Mijn kop kookt over, en ik wil schreeuwen, schelden en vloeken, maar besluit rustig te blijven.

'Goedemorgen, met Jip van de Koop uit Amsterdam, eeh... ik... eeh... vorige maand is mijn contract verlopen, maar ik zie nu op mijn bank dat de boel nog niet is gewijzigd.'

'Heeft u de boel wel doorgegeven meneer van de Koop?'

'Eeh, ja, handtekening gezet, mijn coach heeft de rest afgehandeld.'

'Kunt u uw burgerservice nummer even doorgeven meneer van de Koop?'

Ik pak mijn ID kaart er maar weer eens bij en noem de burgerservicenummer op.

'Wacht kunt u dat nog één keer herhalen meneer van de Koop?'

STERF!!!! Nouja, vooruit dan maar weer.

'Oké bedankt ik zal even voor u kijken meneer van de Koop.'

De teller loopt inmiddels door.

'Ja ik heb uw gegevens hier en ik zie dat u wel al een handtekening heeft geplaatst alleen dat was schriftelijk meneer van de Koop?'

'Hoe bedoeld u?'

'U moet ook nog een handtekening plaatsen via het DigiD meneer van de Koop.'

'DigiD...'

'Ja dat is de nieuwe regeling meneer van de Koop.'

“Meneer van de Koop, Meneer van de Koop,” dat directe machinale toontje er dan nog bij. Een meneer van de Koop voor je smoel achterlijke verwende rijkeluiskut. Met zo'n houding geld verdienen... mag ik jou baan dan overnemen? Maar nieuwe regeling?

'Sinds wanneer is dat een nieuwe regeling, want ik las daar niks over in de brieven.'

'Sinds een jaar meneer van de Koop.'

Vandaar dat die shit dus niet was doorgekomen en ik een schuld moet af betalen.

'En ik zie dat u hier ook nog een schuld bij ons heeft staan meneer van de Koop.'

'Ja... ook nadat de boel was ondertekend.'

'Niet via DigiD meneer van de Koop.'

'Maar dat stond niet in de brief en voorheen werd het altijd automatisch geregeld.'

'Maar daar ga ik niet over meneer van de Koop.'

Machteloosheid giert door mijn lijf. Dat gevoel dat je jezelf tien keer op je kop wilt slaan en het feit dat ik eigenlijk heel ergens wel weet dat al die vrouwtjes ergens wel genieten van al die heethoofden aan de telefoon. Lachen man, hoe die op knappen staan bij weer de zoveelste doorverbinding, en het feit dat ze weer

eens hun geld niet krijgen. Pas nog zo'n kut DigiD toe omdat er altijd nog wel wat te lachen moet vallen. Al die heethoofdige autisten die zitten te vloeken en te schelden om al complexiteit wat hun breintjes niet aankunnen. Kan je het je voorstellen? Heerlijk! Ik besluit brutaler te worden.

'Waar gaat u dan wel over?'

'Ik kan alleen het systeem doorlezen meneer van de Koop.'

'En de handtekening is gewoon geplaatst, is dat echt niet voldoende? Ik moet toch leven?'

'Dat moet ik ook meneer van de Koop.'

'Door de hele dag op je reet te zitten? Volgens Google krijgen jullie daar zowat twee ruggen voor uitbetaald. Meer dan het zware werk dat ik heb gedaan.'

'Dat zijn niet uw zaken meneer van de Koop.'

'Vindt u het wel leuk werk?'

'Nogmaals daar ga ik niet op in meneer van de Koop.'

'Mevrouw... ik heb een jaarcontract gehad bij de logistiek en daarna de boel aan jullie doorgegeven, en omdat jullie het niet hebben gewijzigd zit ik met de gebakken peren, ondanks ik zwaar werk heb gedaan. Dus het is voor jou allemaal wel makkelijk praten.'

'Dat komt omdat u niet hoog bent opgeleid en ja van fouten leren we meneer van de Koop.'

'Mag ik anders een jaar jou werk overnemen? Ik wil ook wel op zo'n manier wel meer geld per maand verdienen.'

'Daar moet u een opleiding MBO 3 voor hebben meneer van de Koop.'

'Is er zelfs een opleiding die je leert door te verbinden, op je reet achter een desk zitten, dingen opzoeken en roze koeken wegvreten? Dat kan een aap die op sterven ligt ook wel.'

'Aan uw gedrag te horen heb je een antisociale stoornis meneer van de Koop.'

En dit vind ik altijd zo leuk...

'Wordt u soms onder tafel gebeft of gevingerd door één van uw collega's om de verveling van uw beroep te verzachten?'

'Dit soort vragen vallen echt onder het DSM-5 kenmerk psychoseksuele stoornis meneer van de Koop.'

'...vibrator misschien...'

'Ik zou me u even heel goed laten onderzoeken bij het GGZ meneer van de Koop.'

'Die heeft me al onderzocht en ik schijn het Syndroom van POG te hebben.'

'En wat is dat voor stoornis meneer van de Koop?'

'Plotseling Opkomende Geilheid.'

'Ik weet genoeg meneer van de Koop dit is zeer antisociaal en seksistisch gedrag dat onder het motto DSM-4 en DSM-5...'

'DSM? Staat dat voor Dominante Sadomasochisme? Wie valt hier dan nu onder die huppeldepup seksuele stoornis?'

'Ik ben uitgepraat ik hoop u hiermee voldoende geholpen te hebben meneer van de Koop.'

'Oké mevrouw Klaar Komen...'

'HOU JE BEK OVER MIJN NAAM JA OF ANDERS TREK IK UW UITKERING IN KOM NIET BITCHEN OF SPOTTEN MET ME MENEER VAN DE KOOP...'

'Klara... Klara, rustig. Is het weer zo ver?' hoor ik aan de andere kant.

'Ja' hoor ik die trut huilen. 'weer zo'n KLOOTZAK JA JIJ JA MENEER VAN DE KOOP die mijn naam misbruikt alsof ik het daarmee al niet moeilijk...'

Zo, genoeg geweest. Ik druk op de afbreek-knop. Gevalletje borderline denk, als we toch dat SM-5 nogwat erbij gaan halen. En nu is het tijd voor koffie.

Ik zuip weer zo'n smerige lauwe bak koffie die ik in de verrotte

stank van mijn keuken heb gezet. Dat verrotte water vol bacteriën van de verrottenis uit de afwasteil hebben zich ook wel vast wel in mijn beker getrokken. Vandaar dat ik ook regelmatig aan de schijt zit. Terwijl ik mijn koffie opzuip ontpop ik de zoveelste uitlatingen over dat kut-UWV terwijl ik uit verontwaardiging en machteloosheid haast niet meer uit mijn woorden kom.

Ik laat een boer, waar een sterke nasmaak van bier van gisteravond te boven komt. Ook de knoflooksaus en het dönervlees komt naar boven.

Ik kruip achter mijn laptop en kijk op Facebook, gewoon om op Facebook te kijken. Waarom ik de dag eigenlijk bijna altijd begin met Facebook is me een raadsel. Wat een kutplatform. Dankzij Facebook is de hele wereld, van Rusland tot Amerika aan toe, gewoon één groot boerendorp geworden. Waar vroeger de roddels over een vent met bepaalde fetishes slechts het dorp rondgingen, is het godverdomme nu wel zo dat als er iemand in Wenen een bak cornflakes heeft gevreten, dat als je op vakantie gaat naar een één of ander inteeldorp diep in Louisiana te horen krijgt: “hé maar jij bent toch die man uit Wenen die die bak cornflakes had gegeten op die dag en op dat tijdstip?” Ook het feit dat bijna al mijn generatiegenoten denken dat je met dingen “liken” iets in de wereld doet verbeteren of veranderen.

Nou, allemaal nationalistische jankplaatjes van de Nederland mijn Vaderland pagina aanschouwen die anderen gedeeld hebben over dat alle vluchtelingen en alles wat niet Nederlands is dood of verbrand moet worden. Vaders, moeders, opa's en oma's die al die leuzen erop kwakken... lang leve de eeuwige puberteit. En ja hoor, alsof het nooit eens over is: Het gezeik over Zwarte Piet gaat ook weer vrolijk door... van die Sylvana Simons krijg ik toch ook op den duur een slappe lul. Ik schaam me ervoor dat ik ooit, slechts om er bij te horen, ook maar die pietitie had getekend. Ik vind het maar lachwekkend worden... van zowel links als rechts. Je zou

haast denken dat links zich ook tot het rechtse niveau verlaagd door te gaan rellen tussen de kindertjes tijdens een intocht. Doodknuppelen die gasten... Nu hebben ze het eindelijk voor elkaar gekregen om roetveegpieten te creëren en het gejangk houdt maar niet op. Verder nog tientallen nieuwtjes over Max Verstappen... die man kwam in anderhalf jaar tijd nog vaker in het nieuws dan Adolf Hitler in heel de Tweede Wereldoorlog bij elkaar. Trump tegen Clinton... ach hou op joh... Trump gaat wel winnen en de leeghoofdigheid van de Amerikanen wordt dan voor de zoveelste keer bevestigd. En wat heeft nu.nl weer te zeiken? Jezus Christus, weer een nieuwtje over dat minderjarige meisje op een pornosite? Ja, dat riedeltje wordt godverdomme nu al anderhalf jaar keer op keer herhaald. Er stond een filmpje op Redtube waar een meisje 16 jaar bleek te wezen in plaats van 18, opgenomen in een hotel in Spakenburg. En wat gebeurd er? Iedereen die er naar heeft zitten kijken en zich erop heeft afgerukt moeten nu voorkomen. “Inmiddels zijn er 1143 mannen opgepakt die via het IP-adres zijn achterhaald, 12 hebben zelfmoord gepleegd”. Joh, de wereld staat in brand. Isisstrijders hier, armoede daar, die engerd van een Trump die straks de knopjes van kernwapens mag bedienen, een VVD-politicus die jonge jongetjes neukt in Oost-Europa, maar dat gezanik en heksenjagen op nietsvermoedende mannen omdat er weer eens een jong meisje in het spel is, gaat voort. Ja tuurlijk, een jong meisje... dat betovert wel om daar je nieuws over te blijven maken, want dan kan je je zoveel mogelijk bezig houden met zo'n “engeltje” door een beetje de Romeo uit te hangen diep van binnen en om de trauma's omtrent je gemiste jeugdliefde te verzachten. Daar weet die Alberto Stegemans ook over mee te praten. Leuk voor de meiden rond de 16 onder ons, die met een nieuw vriendje thuis komen, verliefd op iemand worden of zelfs een seksuele ervaring hadden mogen meemaken. Dat wordt dan meteen geassocieerd met die rondzaaiende nieuwtjes die er

automatisch voor zorgen dat ook meteen 99% van de potentiële vriendjes bestaan uit psychopaten, seksmaniakken en roofdieren. Wanneer worden we eens overspoeld met de positieve dingen over liefde en seksualiteit? Kijk daarbij een klein beetje naar de oude Grieken en Shakespeare. Afijn... voordat er weer allemaal knagende ergernissen over de maatschappij naar boven komen drijven, ga ik verder naar het volgende onderwerp op internet.

Een postbode op Ibiza.

Nadat ik mijn zaad had geloosd op een foto van mijn ex, besluit ik om een frisse neus te halen. Want het is mooi weer en zijn er weer uren verstreken. Terwijl mijn lijf gloeit en zweet van al het drank en de wiet die ik gisteravond/nacht had gebruikt loop ik mijn hele buurt weer af. Wisselende stemmingen komen weer naar boven: soms geniet ik van de zon, probeer ik de sfeer van De Pijp op te nemen en de andere keer slaat de jaloezie en ergernis me weer om mijn hart als ik een groep jongeren zie, met meiden erbij, die lol hebben. Godverdomme, waarom had ik dat vroeger nou niet? Waarom kon ik niet gewoon mezelf zijn? Waarom moest ik zo afgezonderd.... Jip stop godverdomme! Ik zie dat ik weer word nagekeken door een paar van die wijnslurpende huppelkutjes, met een ode aan de middeleeuwen wat kleding betreft, op een terras van zo'n chique café. Oh wat hip toch allemaal. Over hip gesproken, ik zie daar weer zo'n groepje hipsters staan met die grote baarden. Beetje achter de feiten aanlopen van de jaren 60. "Ooh kijk mij nou toch The Beatles luisteren, maarum... John Lennon? Wie is dat eigenlijk? Nooit van die jongen gehoord. Maakt ie nog steeds muziek?" Ik loop door de Eerste van de Helststraat en zie de drukte van de Albert Cuypmarkt. Ik zie op de kruising van de Eerste van der

Helststraat en de Albert Cuyp weer die Surinaamse man op zijn rolator zitten, Heineken parasol uitgekapt, en spelend op zijn mondharmónica. Ik begroet hem met een boks, hij is mijn gabber.

'Hey man, hoe is ie.' zeg ik.

'He-hey man, power hè?' zegt hij met een hese stem.

Hij heeft een paar tanden een best groot gezicht en brede kaken.

Zijn kale hoofd is bedekt met een pet. Hij is inmiddels al ver in de zestig.

Boks.

'Hoe is ie?'

'Ja je ziet het hè, het is nog mooi weer voor de tijd van het jaar.'

'Het is inderdaad nog lekker weer voor oktober.'

'Heerlijk ja, ik zie de mensen genieten, maar het wordt wel volgende week weer een stuk natter.'

'Ai, da's weer jammer. Geef mij de zon maar. Vooral dat herfstzonnetje vind ik chill.'

'Ja, en volgende week ga ik de zon opzoeken in Suriname.'

'Ga je naar Suriname?'

'Ja voor twee maanden, zie ik mijn familie weer.'

'Doe je goed man. Beter dan dit kikkerlandje.'

'Ja, beter dan Nederland.'

'Maarum, ik spreek je weer hè? Power!'

'Power.'

We geven elkaar de boks en ik loop weer kriskras de markt over.

Bij de visboer op de hoek komt me een geur van ijs en rauw vis tegelijk tegemoet. Dan verse stroopwafels, kip bij de kippenkraam, olijven in alle soorten en maten, de bakkerskraam. Vaak ben ik op de markt om te eten of om wat sokken of onderbroeken te halen als ik wat te kort kom, aangezien die tyfuszooi vaak weken op de grond ligt te meuren. Zo nu en dan ga ik naar mijn ouders om de boel te laten wassen. Bij mijn ouders kom ik liever niet, want dan kan ik het weer niet laten om ruzie te maken en om ze van alles te

gaan verwijten over die kloterige jeugd van me en hoe ik nu ben geworden. Anyway. Ik koop een bakkie kibbeling bij een Volendamse viskraam. Typische Volendamse ogen hebben die lui daar. Een bakkie kibbeling met knoflooksaus gaat er weer in. Zeker als je de avond ervoor weer lekker flink hebt zitten stomen kan je de hele dag wel doorvreten. De gevolgen van eventuele overgewicht of die vervelende momenten op het schijthuis neger je altijd weer. Ik kijk tijdens het eten naar het kruispunt van de Eerste Sweelinckstraat en zie het beeld van André Hazes dat is ondergescheten door de duiven en de flamingo's, en het terrasje, broodjeszaak, ijssalon daarachter. Ik loop, nadat ik mijn kibbeling op heb, door naar het uiteinde naar de van Woustraat en ga weer terug. Effe kippie halen, ik moet namelijk wel even een bodempje maken voor ik weer op het terras ga zitten. Bij de kippenboer haal ik een bakje kluijfjes, denk wel niet dat dit voldoende is. Nou nu moet het wel voldoende zijn. Ik loop nog even naar het uiteinde van de andere kant van de markt. Ja, mijn eetpatroon is zorgelijk. Als er een cameraatje mijn slokdarm ingaat zou die alleen maar verrottenis, etter, gestold vet, gele stront en beginnende kankers waarnemen. Achjoh, wat rot mij dat nou? Ik ben niet meer bang voor de dood, alleen wil ik zoveel mensen die zeggen dat het allemaal wel goed gaat komen, een hoop leed besparen. Ja, The Strangers zongen het eens een keer: "Everybody loves you when you're dead." Nou Jip, geniet nou even van het mooie weer. Ik laat een keiharde boer. Zo, hebben de mensen nu wel een keer een reden om naar me om te kijken. Vind ik gewoon leuk. De gefrituurde aroma's komen weer naar boven in mijn slokdarm en laten via mijn bek een walm achter. Tijd voor een ijsje. Het is oktober dus die tent is nog wel open. Ik haal een ijsje bij het IJscuypje en ik lik eerst de twee bolletjes (vanille en yoghurt kers) af en vervolgens knaag ik het hoorntje op. Ik loop het Gerard Douplein op. De Pijp heeft zo zijn tenten die naar dieren vernoemd

zijn: Groene Vlinder, Het Paardje, Flamingo, Pilsvogel, De Muilezel. De laatste is mijn stamkroeg, het bevindt zich op de hoek van het Gerard Douplein en het Gerard Doustraat. Het terras heeft bijna de hele stoep bezet. Ik loop langs een geparkeerde scooter. Ik laat weer een boer en het alarm van die scooter gaat af. Vreemd, ik heb dat ding niet eens aangeraakt. Whatever. Ik loop naar het terras, dat weer vol zit met allemaal stuudjes met haast dezelfde koppen. Altijd wel grappig om de gesprekken hier wel eens te volgen, maar eerst bier. Het lijkt alsof er schuurzand in mijn bloed zit en mijn hart wordt fijngeknepen. Logisch, dat komt door gisteravond. Mijn lijf wil niet meer, maar ik wil verdomme nog wel. Mijn andere ik kan de tyfus krijgen. Ik ga zitten, en ik bestel bier. Door een van de barmeisjes wordt ik hartelijk begroet. Ik zit aan mijn vaasje, ik kijk uit over het Gerard Douplein. Ik neem het kronkelachtige stenen kunstwerk waar die is verkleurd met mozaïkale glazen knoppen, enkele ritterlantaarnpalen en het terras van Het Paardje tegenover. Verrek, daar zit ook iemand “alleen op het terras”. Een blonde jongen, leren jas aan. Aan zijn gezicht te zien kan hij het accepteren. Daarom, ik zal nooit vrienden met hem kunnen worden omdat er toch al van alles op mijn voorhoofd staat. Zo'n vent zou ook wel denken: met zo'n loser wil ik niet omgaan. Maar het bier is even belangrijker, en het oktoberzonnetje schijnt lekker. Ik luister weer mee met een stel van die typetjes, met die Adolf Hitler scheidingen die je overal in Zuid tegenkomt bij de jongens, tondeuse in hun slapen, strak pak, en een paar van die elitaire wijven in hun sterwardessjurken of mantelrokjes, gezicht dat spiegelt van de antirimpelcrème alsof ze al denken dat de overgang al op je 25ste op de loer ligt. Ik zit weer erg te genieten van wat die groep stuudjes allemaal uitkraamt.

'Even iets anders: Heb je al gehoord dat het uit is tussen Constantijn en die Jodie?'

'Maar beter ook. Constantijn heeft gelukkig nu wel gelukkig een

nieuwe liefde: Liedewij Brandts-Tromp.'

'Maar dat is wel een chick van hoog niveau. Ze werkt als advocate. Ik vind haar ook veel beter bij hem passen.'

'Ja, precies... (altijd weer die rollende "r"), die andere meid was echt helemaal niks voor hem. Wat deed zij nou? Ze werkte slechts als postbode, kom op man! Wat heeft zij hem nou te bieden?'

'En die meid kampte ook met psychische problemen.'

'Ja, daarom werkt ze ook bij de post.'

Hard bulderend gelach. Ik zou bijna gewoon in een dorpskroeg zitten tussen allemaal boeren. Alleen hebben deze nu strakke pakken in plaats van een overall en klompen. Ik luister geamuseerd, ah daar komt mijn vaasje aan. Ik nip eraan en luister aandachtig verder.

'Maar echt, hoe heeft ie dan kennis gemaakt met zo'n laag begaafde chick?'

'Ik weet het niet.'

Ik bekijk stiekem dat groepje één voor één. De jongens lijken inderdaad allemaal dezelfde koppen te hebben, met die scheiding in hun haar en die geruite overhemden of gestreepte colberts. Nou vet chique hoor. De aanwezige meiden hebben allemaal, zoals gewoonlijk, van die schorre stemmen en trekken van die serieuze geplooidesmoelen die slechts alleen maar vrolijkheid uitstralen als ze een selfie van zichzelf met hun vrienden maken. Daarna wordt de boel weer serieus. Van dat soort wichten raak ik nou echt impotent.

'Correct,' zegt zo'n troela, 'ik zou dat ook nooit doen hoor. Een jongen die bij de post werkt, wat kan die in diepste zin nou voor mij betekenen?'

'Nouja, misschien heeft ie wel een grote lul.'

Goed antwoord...

'Ja, dag, ik ga echt niet met een postbode neuken hoor. Dat vind ik zielig voor die postbode.'

'Zo had ik dat onlangs nog in Ibiza.' zegt zo'n andere troel, die overduidelijk aan het hele plein moet laten weten dat zij tenminste lekker naar Ibiza is geweest, 'Daar werd ik versierd door zo'n man, waarvan ik echt dacht... what the fuck... wat doe jij op Ibiza?'

'Wat was dat dan voor man?'

Ik zie hoe de koppen knarsetandend verheugen op een nieuwe roddel.

'Nou, echt zo'n engerd.... hij had echt van die kleding van H&M of iets dergelijks. Ik vroeg me echt af waar hij dat geld vandaan haalde om naar Ibiza te gaan, en dan die ogen... echt van die psycho-ogen, ja ik weet niet. Naar aanleiding van wat ik heb gestudeerd in de psychologie zag ik daar echt niet veel goeds in. En wat denk je, hij vroeg nog aan mij om te dansen. Ja, dank je even vriendelijk.'

'Was het echt zo'n engerd dan?'

'Ja...eehm... kom op hé, zulke kleren, en dan met zo'n blik op een vrouw stappen. Zoiets doe je toch niet?'

Meisje meisje meisje toch.... Oh shit, nu komt het.

'Hey jongen...' ja hoor, ze hebben het tegen mij. 'waarom zit je alleen op het terras?'

'Waarom zitten jullie in een grote groep op het terras?' vraag ik terug.

'Nee, maar even serieus... (Yeah right) ...vind je dat leuk?'

'Ik vind het heel erg leuk ja.' glimlach ik.

'En waarom?'

'Nouja, ik vermaak me altijd wel bij sterke studentenverhalen onder genot van een biertje.'

Ik zie, ja ik kan dat toch op een een of andere manier zien, hoe die gemodelleerde klotekoppen een beetje ergernis beginnen te vertonen.

'Wat voor werk doe je?'

'Postbode op Ibiza...'

'Laat hem maar, die spoort niet.' zegt zo'n gast met zo'n psychotische rijkeluiskop.

Ik kijk weer terug over het sfeervolle Gerard Douplein. Op het terras van Het Paardje zie ik nog steeds die jongen alleen zitten. Dat groepje studees heeft ook niet zoveel meer te vertellen valt me op. Op den duur zie ik dat ze afrekenen en me nog een beetje verbeteren nakijken.

Wat? Ik dee toch niks?

Heimwee.

Wanneer ik al inmiddels een stuk of negen vaasjes naar binnen heb gewerkt, stap ik weer op. Niet nadenken over mijn huidige financiële status betaal ik de best wel hoge rekening. Thuis weer een lekkere dikke stick roken als opvolger.

Ik haal een döner pizza met hot dog-crust bij Domino's op de Ceintuurbaan en loop richting mijn woongedeelte. Ik loop met de pizzadoos naar boven en wanneer ik de deur opendoe botst er weer die walm van verrottenis in mijn smoel die ik weet te negeren.

Weer die uitzaaiing aan post op mijn deurmat, en weer die woonkamer die al bijna is dicht gebouwd van de teringzooi. Ik moet ruimte vrij maken op de salontafel om plaats te maken voor de pizzadoos. Ik eet, maar voel hoe de zurige vettige brei, in combinatie met wat ik die middag allemaal had opgevreten, branden in mijn borstkas. Achja, kapot ga ik toch wel een keer, dus wat ik allemaal naar binnenwerk dat doet er niet meer toe, en waarom zou ik mezelf ook gaan verzorgen als iedereen me toch haat en verafschuwd? Net als die kutstudenten van daarnet... waarom is het zo raar om alleen op een terras te zitten? Ik vind het raar om mensen te minachten die een niveau lager zijn. Dat valt zelfs onder psychopatengedrag als ik Google mag geloven. Maarja,

volgens Google zou ik nu ook wel al linken aan honderden soorten afwijkingen, probleemgevallen en stoornissen als ik al die benauwende directe omschreven symptomen mag geloven. Ik draai weer een stuk of drie joints wanneer ik de helft van mijn pizza opheb. De andere helft kan nog wel van pas komen als ik weer een vreetkick krijg door de wiet straks. Ik laat me weer wegzakken in de zoveelste, meest zorgeloze moment van de dag. Daarna kan ik rechtstreeks mijn nest in, dus whatever.

De cd die ik beluister is Black Light van Groove Armada, eentje die ik al een lange tijd links had laten liggen om redenen. Op dit moment speelt Not Forgotten... die The Edge-achtige gitaarriffs. Ik doe mijn uiterste best om het gevoel van toen weer op te roepen. Het is een cd uit 2010, het jaar dat ik ze overigens op Lowlands had gezien. Alles wat ik hoor associeer ik met de gebeurtenissen uit dat jaar. Dat ene moment dat ik, gewoonweg, voor de spiegel stond, mezelf bekeek en dacht... “waar moet ik me nou nog zorgen om maken? Ohja... de liefde, maar ach, momenteel gaat het allemaal toch fantastisch zo?” De beloning kwam toch uiteindelijk later en ik was nog jong genoeg. Ik had nog tijd zat om daar gebruik van te maken. Ik trok naar stad en land met de trein om dingen te zien en de sfeer te proeven; vroegere plekken opzoeken waar ik al bijna tien jaar niet meer was geweest; ik had weer vrienden gevonden waar ik bijna elke zaterdag mee in de kroeg zat; ik voelde me bij elk feestje helemaal geweldig. Het jaar daarvoor was het één grote teringzooi... Ik verzoop in de eenzaamheid, na al die jaren wou ik niet meer, geloofde ik niet meer in de wereld, alles was nep, alles was een leugen en ik voelde de ogen van iedereen in mijn nek branden. Ze konden weer eens hun gelijk halen... Maar dat was over. Ik had weer andere vrienden gevonden op de nieuwe vervolgopleiding wat ik deed. Daarvoor zat ik op de Grote Klok Universiteit in Rotterdam, maar dat was een slechte plek waar ik snel vanaf werd gehaald. Tevens nam ik

alles maar aan van de mensen, zolang ik maar een plek vond waar ik vrienden kon maken en eventueel mijn verlangens waar kon maken omtrent de liefde en seksualiteit. Voor de rest maakte het me allemaal geen reet uit. Het leek te lukken en ik heb een geweldige tijd met mijn nieuwe vrienden meegemaakt. (ik stel ze voor: David Hakker, Timo van Beek en Arend Wolters + nog enkele andere vrienden die kwamen en gingen (en weer terugkwamen)) Dingen gedaan die ik al die jaren daarvoor eigenlijk alleen maar plande of droomde. De kroeg in, maar ook Sneekweek, Walibi, Lowlands, toeren met de trein door Nederland met een dagkaartje, Rotown, Ahoy, vele stranden, vele concertjes, Nachies doorhalen in Amsterdam, Antwerpen, Den Haag, 's-Hertogenbosch, en dan halverwege, in mei, ontmoette ik haar: Bridget. Waar blijft dat gevoel nou? Ik zit hier met mijn joint, probeer daarmee met extra hulp dat strelende warme gevoel om mijn hart maar steeds terug te halen bij die herinneringen. Voorheen was dat nog eenvoudig, als ik dan maar een simpel plaatje naar boven hoefde te halen uit mijn jeugd of anderszijds dan werd ik in een bad gesmeten van nostalgie en warmte en leek dat moment echt al mijn zorgen te dempen. Het filterde de vuiligheid en ik kon alleen de mooie herinneringen eruit pikken. Toen ik het deed bij één van mijn eerste joints was ik helemaal in de hemel beland. Nu is dat flink het tegenovergestelde. Want ja, eigenlijk weet je gewoon te veel en weet je gewoon dat het voorbij is. De verloren tijd, de rotte teringbende hier, het feit dat ik hier toch maar een pauperlul ben onder de bewoners die het ogenschijnlijk allemaal oh zo goed hebben... en dan die psycholoog. Ik weet het niet... Als er nou gewoon eens iemand over mij waakte dan zat ik er misschien niet zo als een sloeber bij... Maarja, nogmaals... Ondertussen word ik alleen maar ouder... Hoe kon het mij toch, uitgerekend dat jaar, gelukt zijn? Hoe was het dan mogelijk dat ik toch nog Bridget had mogen treffen, toch... ondanks... Echt,

waarom moest dit gebeuren? Zoveel liefde, bijna nooit ruzie, vertrouwen opgebouwd en toch... Waarom moest het weer zo cru eindigen... Na al die mooie momenten die we hadden kunnen delen? Die paar maandjes waren tevens ook te kort om het te kunnen geloven. En toen kwam de pauzeknop... De hoop om de playknop te vinden is na de eerste sessie met de psycholoog voor de zoveelste keer vergaan... al blijf ik hopen...

6 jaar geleden...

'WHOOOOOOOOOOOOOOO!!'

Met mijn vrienden Timo, Arend en David ging ik met een rotvaart naar beneden in de Goliath. De hoeveelheden drank van de avond ervoor vloeide door mijn lichaam en het feit dat ik stoned was maakte deze achtbaanrit nog geweldiger. Het leek erop alsof ik helemaal fijn werd geknepen terwijl de wagens met een rotgang van alle kanten, van onder naar boven, van links naar rechts, over de rails zoefde. Heerlijk...

'Godsalle Jezus,' zei Arend, 'met wiet op is dit wel kankervet!'

'Hey, we gaan in dat ene... ja... bank ding...je weet wel, dat ene liftgeval.'

'Oh, die? Ja prima, eerst even eten.'

Nadat we de vele schiet/ballen/gokkraampjes voorbij passeerden en de sprookjesachtige objecten, poppen, geluidjes en stemmen, waarnamen, vonden we een eettent waarbij we de zoveelste gefrituurde meuk naar binnen werkten. Man! Dit was me wel even een weekje wel. Sneekweek, waarbij ik mezelf ook de gaten in mijn lever had gezopen, en met de meest domste gesprekken toch leuke avonden had beleefd met zowel mijn vrienden als vreemdelingen. Nu waren we in afwachting voor Lowlands. We waren geslaagd en we werden pas vrienden in de examenklas. Daarvoor spraken we